

Με αφορμή τον προϋπολογισμό του 2010...

Την Τρίτη 15/12 συζητήθηκε σε μια και μόνη συνεδρίαση και με εισήγηση ομάδας οικονομολόγων του ΤΕΕ που πήραν τα μέλη της ΔΕ στα χέρια τους εκείνη τη στιγμή(!), η θέση του ΤΕΕ επί του κρατικού προϋπολογισμού του 2010. Και μόνο από τον τρόπο οργάνωσης της συνεδρίασης, καταλαβαίνει κανείς αν και πόσο ήταν στις προθέσεις της ηγεσίας του ΤΕΕ η επί της ουσίας συζήτηση, ή η **έγκριση «στα γρήγορα» της προϊούσας θετικής τοποθέτησης** επί της αρχής του προϋπολογισμού. Βλέπετε, όμως, η ηγεσία του ΤΕΕ – και ιδιαίτερα ο «αριστερός» πρόεδρος του κ. Αλαβάνος – δεν ήθελαν και να χρεωθούν άλλη μια και μάλιστα τόσο απροκάλυπτη στήριξη προς την κυβέρνηση, την ίδια στιγμή που η λαϊκή οργή αρχίζει να μεγαλώνει και οι αγώνες ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΕΕ να πυκνώνουν. Έτσι, βρέθηκε η «πατέντα»: να σταλεί η εισήγηση των οικονομολόγων προς τη Βουλή, όχι ως θέση του ΤΕΕ, αλλά... ως σχόλια των ιδίων των οικονομολόγων(!). Κοινώς, «στηρίζουμε την ουσία της πολιτικής σας, αλλά επειδή δε γίνεται να το πούμε ανοιχτά, βάζουμε να το πουν κάποιιοι που εμείς τους το αναθέσαμε και μιλούν για λογαριασμό μας και εμείς παριστάνουμε απλά ...τον ταχυδρόμο»!!!! Αλήθεια, σε ποιους νομίζουν ότι απευθύνονται; Ποιους νομίζουν ότι θα κοροϊδέψουν;

Το κύριο, ωστόσο δεν είναι η διαδικασία αλλά η ουσία. Η συζήτηση για τον προϋπολογισμό, τα έκτακτα μέτρα, τις εκκλήσεις του πρωθυπουργού και των άλλων παραγόντων του συστήματος (πολιτικών, οικονομικών και δημοσιογραφικών) για «εθνική ομοψυχία», διεξάγεται στο έδαφος της όξυνσης της κρίσης του. Και εδώ πρέπει κανείς να επισημάνει δυο βασικές πλευρές.

Πρώτον, **στην κρίση φτάσαμε ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο ανάπτυξης που προτείνεται σήμερα ως «μονόδρομος» για την έξοδο από αυτήν.** Εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια ζούμε την περικοπή του λαϊκού εισοδήματος, των εργασιακών σχέσεων, των κοινωνικοασφαλιστικών δικαιωμάτων. Κι όλα αυτά με την επίκληση της ανάγκης να στηριχθεί η κερδοφορία των μονοπωλίων, για να γίνουν τάχα επενδύσεις, νέες θέσεις εργασίας, ανάπτυξη και, τελικά, να έρθουν «καλύτερες μέρες». Στο όνομα αυτού του καπιταλιστικού μύθου, δόθηκαν πακτωλοί δισεκατομμυρίων στο κεφάλαιο με προκλητικές φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις, αναπτυξιακούς νόμους. Το αποτέλεσμα; Μυθικά κέρδη για τα μονοπώλια, φτώχεια για τους εργαζόμενους και, στο τέλος, η κρίση. Αιτία γι αυτό δεν είναι η κερδοσκοπία των golden boys, αλλά το ότι ο καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης έφτασε στα όριά του. Από τη μια η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου συρρίκνωσε τα ποσοστά κέρδους και πρέπει πλέον να βρεθούν νέα πεδία υψηλότερης αποδοτικότητας (καταρχήν γιατί στο βάθος υπάρχει και ο πόλεμος...), εξ ου και το παραμύθι της «πράσινης οικονομίας». Από την άλλη, η υπερπαραγωγή (ως αποτέλεσμα της υπερσυσσώρευσης) προσκρούει στη συμπίεση της αγοραστικής δύναμης των εργαζόμενων και στη βύθιση της κατανάλωσης. **Δεν είναι, λοιπόν, η κρίση κάποιο ανεξήγητο φαινόμενο που, τάχα, μας κατέλαβε εξ απήνης. Είναι γνήσιο τέκνο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, αναγκαίο επακόλουθό της, όπως έγινε το 1929 και το 1973...**

Η αστική τάξη απέναντι στην κρίση του ίδιου του δικού της δρόμου ανάπτυξης, επιχειρεί σήμερα να τη μετατρέψει από βραχνά σε ατμομηχανή «διεξόδου», συνεχίζοντας και εντείνοντας την ίδια πολιτική που οδήγησε σε αυτήν και εκβιάζοντας τη «συναίνεση» με την κρίση ως άλλοθι. Συναίνεση στην ακόμα μεγαλύτερη θωράκιση των κερδών, σε νέες φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο, σε νέα συρρίκνωση του λαϊκού εισοδήματος, στην ισοπέδωση όποιου εργατικού δικαιώματος στη δουλειά, στην ασφάλιση, στην υγεία κλπ. έχει μείνει όρθιο. **Αν η «έξοδος» από την κρίση επιχειρείται μέσα από τον ίδιο δρόμο που συσώρευσε αμύθητο πλούτο σε μια χούφτα κοινωνικά παράσιτα, βυθίζοντας στη φτώχεια εκατομμύρια εργαζομένους που παρήγαγαν τον πλούτο αυτό, πόσο θράσος χρειάζεται να έχουν οι αστοί και οι πολιτικοί τους υπηρέτες για να ζητούν «ομοψυχία» από τα θύματα αυτής της λεηλασίας, για να συνεχιστεί αυτός ο φαύλος κύκλος;**

Δεύτερον, επικαλούνται τη διαφθορά, τη φοροδιαφυγή, τα ελλείμματα, το σπάταλο και αναποτελεσματικό κράτος των πελατειακών σχέσεων (της ΝΔ ή του ΠΑΣΟΚ, ανάλογα με το ποιος μιλάει) που έχουμε. Ψέμα! Την ίδια **ΑΚΡΙΒΩΣ πολιτική ακολουθούν και σε όλη την υπόλοιπη ΕΕ**, που τα κράτη ΔΕΝ είναι «σπάταλα» (αντίθετα είναι πολύ «φειδωλά» απέναντι στους λαούς), ΔΕΝ είναι «αναποτελεσματικά» (στην προώθηση της πολιτικής που έχουν ανάγκη τα μονοπώλια), ΔΕΝ είναι «κομματικά» (γιατί απλούστατα οι σοσιαλδημοκράτες και οι «νεοφιλελεύθεροι» κυβερνούν χέρι-χέρι ή εναλλάξ στην ίδια ρότα), όπως βέβαια μας λένε οι ίδιοι. Γιατί, λοιπόν κι εκεί λιτότητα, απολύσεις, συρρίκνωση δικαιωμάτων και κατακτήσεων; Δεν είναι άραγε φανερό ότι η πολιτική αυτή δεν είναι «τοπική ιδιομορφία», ούτε προϊόν «κακής διακυβέρνησης της επαράτου αντίπαλου», αλλά ανάγκη του κεφαλαίου να απαντήσει στην κρίση από τη σκοπιά των δικών του συμφερόντων;

Είναι λοιπόν φανερό ότι τοποθέτηση για τον προϋπολογισμό του 2010 σημαίνει πρώτα-πρώτα **τοποθέτηση για τις αιτίες της κρίσης και τους στόχους του κεφαλαίου για εκ νέου φόρτωμα των βαρών της «διεξόδου» από αυτήν στις πλάτες των εργαζομένων.** Όταν αποσιωπάς πλήρως την πολιτική ουσία, όταν δε λες κουβέντα για την ταμπакέρα του ποιος θα την πληρώσει, όταν δε λες λέξη για τους μισθούς, την ασφάλιση, τις εργασιακές σχέσεις και το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι να ζητιανέψεις μερίδιο από την πίτα του ΕΣΠΑ, της «πράσινης οικονομίας» και των μεγάλων έργων με συμβάσεις παραχώρησης

(μέσα από τη δέθεν «αύξηση» και «αναδιάρθρωση» του ΠΔΕ), για λογαριασμό της μεγάλης και πολύ μεγάλης εργοδοσίας στις κατασκευές, στην ενέργεια, στις τηλεπικοινωνίες, στις μεταφορές, **τότε τι άλλο κάνεις αν όχι να στηρίζεις με όλη σου τη δύναμη την αντιλαϊκή πολιτική;**

Αυτά επί της αρχής. Το θέμα φυσικά δεν εξαντλείται εδώ. Στα επόμενα τεύχη του ΕΔ θα σταθούμε αναλυτικά στις επιμέρους «διεκδικήσεις» του ΤΕΕ, για να φανεί ξεκάθαρα και ανά περίπτωση ο αντιλαϊκός τους χαρακτήρας.